

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobkyně: **K. Ch.**, zastoupená JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2024, č. j. 20 Az 2/2024-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 12. 2023, č. j. OAM-281/ZA-ZA10-VL14-2022-I, žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) výše označeným rozsudkem zamítl. Plné znění napadeného rozsudku je přístupné na www.nssoud.cz, přičemž zdejší soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Rozsudek městského soudu napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížností, a to z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Z hlediska věcného identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek, které pro přehlednost uspořádal takto. V prvním okruhu námitek stěžovatelka dovozovala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Dále namítala nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a nesprávné

právní posouzení věci. Žalovaný pochybil, pokud na základě tvrzených skutečností (účast na demonstraci a problémy v zaměstnání), resp. na základě situace v zemi původu neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu. Okolnosti daného případu svědčí v její prospěch. V tomto ohledu poukázala i na azylové řízení týkající se jejího syna. Městský soud proto měl rozhodnutí žalovaného zrušit a nikoliv žalobu zamítnout. Navrhla tedy, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozsudek městského soudu. Jejich závěry považuje za zcela správné a náležitě vyargumentované. Důvodnost stížných námitek neshledal. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou, příp. zamítl pro nedůvodnost.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský (městský) soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský (městský) soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013-18, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 7 Azs 13/2014-52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Uvedené závěry jsou aplikovatelné i po novele soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 Azs 171/2021-47, ze dne 21. 7. 2022, č. j. 9 Azs 78/2022-28, ze dne 25. 4. 2024, č. j. 9 Azs 80/2024-26, atp.).

pokračování

[7] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Městský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Věc posoudil v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[9] Ve vztahu k námitkám poukazujícím na nepřezkoumatelnost odkazuje Nejvyšší správní soud např. na rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51, ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004-37, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013-26, či ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45). Kasační soud je názoru, že rozsudek městského soudu požadavkům označené judikatury dostál. Přílehavě vypořádal jádro žalobní argumentace, resp. stěžejní žalobní námitky. Jeho postup odpovídá i judikatuře, podle níž je krajský (městský) soud oprávněn závěry správních orgánů převzít, shledá-li odůvodnění jejich rozhodnutí přílehavým (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, či ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, atp.). Městský soud se nedopustil ani žádných jiných vad s vlivem na zákonnost rozsudku. Není pravdou, že by závěry napadeného rozsudku neměly oporu ve spisovém materiálu, resp. že by rozsudek jako celek byl zmatečný. Městský soud zohlednil obsah spisového materiálu a srozumitelně odůvodnil své závěry. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mělo být konkrétní soudní rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje jej přezkoumat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, či ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35, atp.). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takovými vadami však rozsudek městského soudu netrpí.

[10] I při zjišťování skutkového stavu postupoval žalovaný v souladu s ustálenou judikaturou (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-65, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004-43, ze dne 16. 2. 2005, sp. zn. 6 A 109/2000, publ. pod č. 583/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, či ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66). Žalovaný důkladně zkoumal veškeré okolnosti věci, přičemž

zohlednil i stěžovatelkou akcentované skutečnosti. Pro své závěry si obstaral aktuální zprávy o zemi původu. Rozhodnutí žalovaného splňuje i požadavek přezkoumatelnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25). Ve správním řízení nedošlo ani k žádným jiným vadám s vlivem na výsledek řízení (viz např. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007-60, ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83, č. 2406/2011 Sb. NSS, ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112, ze dne 27. 8. 2019, č. j. 1 Azs 343/2018-28, atp.).

[11] Rovněž na základě námitek poukazujících na nesprávné právní posouzení neshledal zdejší soud důvod k připuštění kasační stížnosti k věcnému přezkumu. Pokud jde o důvody obsahově podřaditelné pod § 12 zákona o azylu lze odkázat např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2004, č. j. 3 Azs 64/2004-58, č. 642/2005 Sb. NSS, ze dne 15. 2. 2006, č. j. 3 Azs 442/2004-61, ze dne 27. 3. 2014, č. j. 7 Azs 35/2014-29, ze dne 24. 1. 2024, č. j. 1 Azs 253/2023-31, ze dne 14. 2. 2024, č. j. 7 Azs 274/2023-44, ze dne 25. 4. 2024, č. j. 9 Azs 80/2024-26, ze dne 10. 7. 2024, č. j. 1 Azs 66/2024-34, atp. V posledně označeném rozhodnutí kasační soud uvedl, že „*k udělení mezinárodní ochrany nedostačuje pouhá existence nedemokratického systému v zemi původu, žadatel musí tvrdit, že bude po návratu vystaven pronásledování nebo diskriminaci z azylově významných důvodů (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004-79, ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003-40). Většině ruských občanů nebezpečí státní represe nehrozí (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2024, č. j. 7 Azs 274/2023-44, rozsudek ze dne 22. 3. 2023, č. j. 5 Azs 24/2023-23). Invaze Ruska na Ukrajinu je sice výjimečnou okolností, kterou musí správní soud zohlednit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 89/2022-24), přesto však platí, že je to stěžovatel, koho tíží břemeno tvrzení [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], a kdo má navrhnout důkazy [§ 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]“ V usnesení ze dne 25. 4. 2024, č. j. 9 Azs 80/2024-26, posuzoval Nejvyšší správní soud obdobnou situaci, jako je situace nyní řešená, a mj. dovodil, že důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nejsou ani některé projevy na sociálních sítích, účast na dvou demonstracích v Moskvě, jakož ani skutečnost, že stěžovatelka žila dočasně na území Ukrajiny a České republiky.*

[12] Prizmatem závěrů označené judikatury přistoupil k posouzení věci i žalovaný. Správně se zaměřil jak na stěžovatelkou tvrzené jednání v zemi původu, tak i důsledky, které toto jednání pro stěžovatelku mělo, resp. by mít mohlo. Zdůraznil, že se stěžovatelka v zemi původu účastnila jedné demonstrace, přičemž účast na této demonstraci stěžovatelce nepřivodila žádné negativní důsledky. Stěžovatelka se během této demonstrace nedostala do kontaktu s bezpečnostními složkami. Ty ji nehledaly ani později (srov. str. 8 rozhodnutí žalovaného a bod 25 rozsudku městského soudu). Kromě účasti na demonstraci se stěžovatelka politicky nijak neangažovala. Nebyla členkou žádné politické strany či hnutí. Politická práva ani žádným jiným způsobem neprosazovala. V minulosti neměla se státními orgány země původu žádné problémy. To potvrzuje i skutečnost, že stěžovatelka neměla problémy při opuštění země. Ostatně Ruskou federaci v minulosti opustila opakovaně, a to jak z pracovních, tak i soukromých (rekreačních) důvodů. Žalovaný se podrobně zabýval i tvrzenými problémy v zaměstnání. Dovodil, že důvodem ukončení pracovního poměru bylo to, že stěžovatelka nepřišla do práce i přesto, že jí nebyla schválena žádost o neplacené volno. V tomto směru žalovaný shledal postup zaměstnavatele za „*ničím se nevymykající*

pokračování

praxi kdekoli jinde, resp. za postup de facto vstřícný, když jmenované poskytl možnost podat výpověď na vlastní žádost místo okamžitého rozvázání pracovního poměru z jeho strany pro hrubé porušení pracovní kázně.“ K nebezpečí návratu do Ruska žalovaný uvedl, že stěžovatelka nepatří do skupiny známých aktivistů, novinářů, bloggerů, atp. Státní orgány země původu o ni v minulosti zájem neprojevovaly; hranice Ruska překračovala opakovaně a ani po její účasti na předmětné demonstraci ji nehledaly. Není přitom důvod domnívat se, že by se jejich přístup změnil po jejím návratu do vlasti (ostatně k rizikovým skupinám obyvatelstva nepatří). K tvrzení, že stěžovatelce hrozí povolání do armády a návazně zapojení do bojů na Ukrajině žalovaný mj. uvedl, že vyhlášená mobilizace již byla ukončena, pročez stěžovatelčiny obavy nejsou opodstatněné. Městský soud se s posouzením provedeným žalovaným ztotožnil. Důkladně vypořádal všechny vznesené námitky, a to rovněž zcela v souladu s východisky výše označené judikatury (viz body 24 a násl. napadeného rozsudku).

[13] Stěžovatelka zastoupena advokátem (tedy osobou práva znalou) přitom s konkrétními závěry žalovaného a městského soudu polemizuje povětšinou v obecné rovině. Nepředkládá žádná konkrétní tvrzení či podklady, které by měly potenciál zpochybnit (podložené) závěry žalovaného a městského soudu. Svůj azylový příběh primárně opírá o příběh svého syna, ten je však založen na zcela jiných tvrzeních, resp. důvodech (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2024, č. j. 19 Az 2/2024-25, jimž městský soud zrušil rozhodnutí ministerstva vnitra, kterým ministerstvo vnitra neudělilo mezinárodní ochranu synovi stěžovatelky). K obavě stěžovatelky z tohoto, že její žádost o mezinárodní ochranu bude posouzena jinak než žádost jejího syna, lze uvést, že azylové příběhy žadatelů o udělení mezinárodní ochrany se posuzují samostatně, neboť rozhodování ve věcech azylových je přísně individualizováno a v jednotlivých řízeních je nezbytné odlišovat míru, v jaké dochází k porušování základních lidských práv u každé jednotlivé osoby zvlášť (k tomu viz např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004-81, ze dne 15. 9. 2005, č. j. 1 Azs 41/2005-63, ze dne 26. 4. 2006, č. j. 4 Azs 32/2005-64, ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57, publ. pod č. 1943/2009 Sb. NSS, či ze dne 25. 7. 2013, č. j. 2 Azs 5/2013-27). Jak již bylo výše naznačeno, jak žalovaný, tak i městský soud se důkladně zabývali všemi stěžovatelkou předestřenými tvrzeními a ty vypořádali v souladu s konstantní judikaturou. Vypořádali jak tvrzení spočívající v účasti na jedné demonstraci, tak i tvrzení stran tvrzených problémů v zaměstnání (viz výše). Zohledněno bylo i tvrzení stěžovatelky stran údajné podpory bývalé vedoucí, která měla zastávat protirežimní postoje. Žalovaný případně uvedl, že na základě stěžovatelkou předložených podkladů (pracovní knížka, screenshot obrazovky) nelze dovodit, že by pracovní poměr byl ukončen z jiného důvodu, než pro uvedenou nedovolenou absenci v zaměstnání. To aproboval i městský soud. Ani v kasační stížnosti stěžovatelka (zastoupená advokátem) nepředkládá žádné konkrétní tvrzení či podklady, které by svědčily o opaku. Obecně tvrdí, že byla nucena opustit zaměstnání z důvodu, že se zastala své bývalé vedoucí, avšak nikterak se nevyjadřuje k předmětné absenci v zaměstnání. Stran obav z návratu zpět do Ruské federace žalovaný, resp. městský soud zdůraznili, že stěžovatelka nespadá mezi skupinu osob, která by byla v hledáčku tajných služeb, resp. bezpečnostních sborů Ruské federace. Mezi ty přitom patří zejména lidé mající vliv na veřejné mínění, tj. známí aktivisté, novináři, blogeri, influenceři atp., příp. lidé, kteří by mohli být nějakým způsobem vládnoucímu režimu nebezpeční (viz recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozhodnutí ze dne 14. 2. 2024, č. j. 7 Azs 274/2023-44, ze

dne 22. 3. 2023, č. j. 5 Azs 24/2023-23, ze dne 10. 7. 2024, č. j. 1 Azs 66/2024-24). Ani zde stěžovatelka nekonkretizuje, proč by měla do uvedených skupin spadat. Žalovaný i městský soud přitom důkladně zkoumali i hrozbu tvrzené mobilizace. Mj. uvedli, že z ničeho nevyplývá, že by stěžovatelka byla povinna po návratu do Ruska absolvovat základní vojenskou službu, tj. tzv. brannou povinnost (na rozdíl od stěžovatelčina syna; viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2024, č. j. 1 Azs 253/2023-31). Žalovaný i městský soud se zabývali i (opět obecně) tvrzenou hrozbou působení stěžovatelky v pozici zdravotní sestry na ukrajinské frontě. Náležitě odůvodnili, proč takovou argumentaci neshledávají případnou (srov. str 8 a 9 rozhodnutí žalovaného a bod 28 rozsudku městského soudu). Stěžovatelka však jejich zcela konkrétní argumentaci opět zpochybňuje pouze obecně. K takovým a dalším obecným tvrzením však nezbyvá než odkázat na závěry konstantní judikatury, podle níž je řízení o kasační stížnosti ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Kasační soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, resp. rozsudky téhož soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, či ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, a usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 10. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21, atp.). Z procesní opatrnosti soud konstatuje, že neshledává na závěrech žalovaného a městského soudu k § 12 a násl. zákona o azylu nic nezákonného. Plně odpovídají výše označené právní úpravě a judikatuře. Nejvyšší správní soud je proto v plném rozsahu přejímá a v podrobnostech na ně odkazuje.

[14] I v dalších ohledech mají závěry žalovaného, resp. městského soudu oporu v právní úpravě a relevantní judikatuře. Ve vztahu k humanitárnímu azylu lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010-96, ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47, ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 167/2016-32, atp. Stran doplňkové ochrany pak na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 Azs 31/2010-69, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, ze dne 21. 5. 2008, č. j. 2 Azs 48/2007-71, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68. Ani zájem o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69 ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, atp.). Mezinárodní resp. doplňkovou ochranu nelze udělit ani s ohledem na ekonomicky či společensky neuspokojivou situaci v zemi původu, nejistotu stran „uplatnění v oboru“, či jiné pobytové důvody (viz rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004-60, ze dne 20. 10. 2016, 5 Azs 11/2016-49, ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, ze dne 18. 2. 2021, č. j. 5 Azs 311/2020-29, ze dne 22. 2. 2022, č. j. 8 Azs 5/2021-54, ze dne 15. 6. 2022, č. j. 7 Azs 8/2022-40, ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020-23, atp.).

pokračování

[15] Z uvedených důvodů Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, a proto jí náhrada nákladů nenáleží. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu